Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 6.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 13*

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ ἐγκαταλελειμένη

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μάνος βρισκόταν στὸ Παρίσι, στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος, ὄρθιος μπρὸς στὸ γραφεῖο του κοίταζε ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἀπάνω τὸν πανύψηλο πελάτη του, ποὺ τὸν ξεπερνοῦσε τουλάχιστον τρία κεφάλια καὶ χτυποῦσε νευρικὰ τὰ ματογυάλια του ἀπάνω στὰ δάχτυλά του.

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε Ροκατέλλ, ἔλεγε. Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ μπερδεμένα. Ἡ περιουσία τῆς θείας σας . . .

— Μὴ μοῦ μιλᾶτε καλύτερα γι' αὐτήν, τοῦ ἔκοψε μ' ἀνυπομονησία ὁ Μάνος. Θὰ περάσουν μῆνες ὥσπου νὰ τὴν ξεκαθαρίσετε, φαντάζομαι.

—Ἀ βέβαια, μῆνες καὶ μῆνες. Καὶ φοβᾶμαι πὼς τὸ μόνο θετικὸ κέρδος ποὺ θὰ σᾶς ἀπομείνῃ ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶναι ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ἡ ἀνιψιά της.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ συγγένεια μαζί της! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάνος μὲ κάποια δυσφορία.

—Ἔχετε δίκιο, ἔχετε ἀπολύτως δίκιο, συμφώνησε ὁ συμβολαιογράφος. Ἀλλὰ βλέπετε, συνέχισε, ξύνοντας τὸ φαλακρὸ κρανίο του, ἐπειδὴ θὰ χρειαστῇ καιρός, πάρα πολὺς καιρὸς ὥσπου νὰ βρεθῇ ὁ συγγενὴς αὐτὸς—ὁ στρατηγὸς Δαλματὼφ ποὺ πότε κάνει τὸν προγυμναστὴ στὰ μαθηματικά, πότε τὸν διερμηνέα στοὺς περιηγητές—, τί θέλετε νὰ τὸ κάνω ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιδί; Δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸ παραδώσω στὴν Ἀστυνομία, γιὰ νὰ τὸ βάλουν σὲ κανένα Ὀρφανοτροφεῖο. Ἐκτὸς ἐάν, συνέχισε, τονίζοντας τὰ λόγια του αὐτά, ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μένῃ στὸ σχολεῖο αὐτῆς τῆς δεσποινίδος Λευκοθέας Γκρινιοῦ, ξέρω γὼ πῶς τὴν λένε, ἀφοῦ πρῶτα κανονισθοῦν ὡρισμένα ἐκκρεμῆ ζητήματα.

Ὁ Μάνος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γράμμα τῆς διευθυντρίας τοῦ σχολείου . . . τὸ ξαναδιάβασε, μελέτησε τὸ ὕφος ὅπου ἦταν γραμμένο, ὕστερα, τσαλακώνοντάς το, τὸ ξανάχωσε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ τόνο:

—Ὄχι. Πιστέψτε με, θεωρῶ ἀπάνθρωπο ν' ἀφήσῃ κανεὶς ἕνα παιδὶ στὰ χέρια μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ γράψῃ μὲ τέτοιο ὕφος. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μικρὴ καὶ νὰ ἰδοῦμε ἀργότερα τί θὰ γίνῃ. Ὁπωσδήποτε θὰ σᾶς κρατῶ ἐνήμερο.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀναστέναξε ἀνακουφισμένος.

—Ἀ, λαμπρά! Ἔτσι κανονίζονται περίφημα τὰ πράγματα, εἶπε. Ἔτσι ὅλα γίνονται πολὺ ἁπλούστερα. Ἐγὼ ἀπὸ μέρους μου θὰ βάλω τὰ δυνατά μου ν' ἀνακαλύψω αὐτὸν τὸν στρατηγὸ Δαλματώφ. Ὡς τότε ὅμως σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀγαπητέ μου κύριε, γιὰ τὴ φιλάνθρωπη χειρονομία σας καὶ γιά. . .

— Καλά, καλά, τὸν ἔκοψε ὁ Μάνος ποὺ βρισκόταν κιόλας στὸν προθάλαμο. Φεύγω τώρα, χαίρετε!

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, καὶ ὁ συμβολαιογράφος γύρισε πάλι στὸ γραφεῖο του τρίβοντας τὸν χοντρό του σβέρκο μ' ἕνα ἐλαφρὸ μορφασμό. Εἶχε μείνει τόσην ὥρα μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀτενίζῃ τὸν πανύψηλο πελάτη του καὶ τώρα τοῦ εἶχε πιαστεῖ ὁ λαιμός του.

Μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο ὁ Ροκατέλλ φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνση τοῦ σχολείου τῆς δνί-

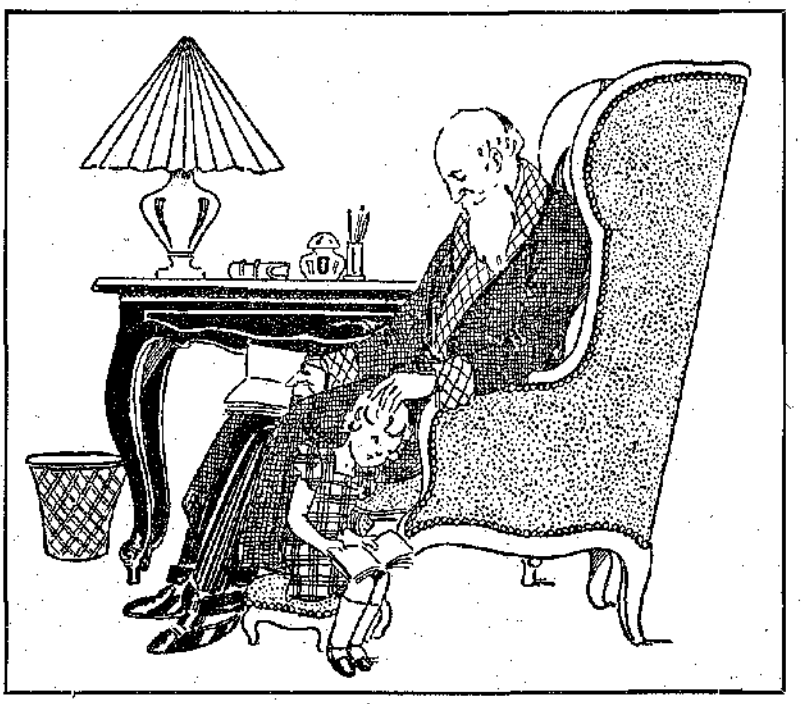

— Τὴ θυμᾶμαι ποὺ ἔχωνε τὸ σκαμνάκι της κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ θείου Ρενέ. (Σελ. 93, στ. α').

δος Γκριντιοῦ. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ μιὰ μικρὴ στενὴ πάροδο μπρὸς σὲ μιὰ μονοκατοικία μὲ πολὺ ταπεινὴ ἐμφάνιση. Στὴ σκουριασμένη καγκελόπορτα μιὰ μετάλλινη πλάκα εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Ἀριστοκρατικὸν Παρθεναγωγεῖον. Διευθύντρια δνὶς Λευκοθέα Γκριντιοῦ».

Ὁ Μάνος χτύπησε τὸ κουδούνι, περίμενε λίγη ὥρα, ξαναχτύπησε, περίμενε πάλι. Τίποτε. Τέλος—σὰν γνήσιος Ροκατέλλ—κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κουδούνι καὶ τὸ σπίτι ἀντιλάλησε ἀπὸ τὸν ὀξύτατο καὶ παρατεταμένο ἦχο του. Μερικὲς πόρτες ἀκούστηκαν νὰ χτυποῦν στὸ βάθος. Ὕστερα παρουσιάστηκε ἕνα κοριτσάκι καμμιὰ δεκαριὰ χρόνων, ποὺ ἦρθε βιαστικὰ ν' ἀνοίξη, σφουγγίζοντας τὰ χέρια της σὲ μιὰ ποδιά, ποὺ τῆς ἐρχόταν πολὺ μεγάλη κι' ὅπου μπερδεύτηκε κιόλας μὲς στὴ βία της.

— Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴ δεσποινίδα Γκριντιοῦ, δήλωσε ὁ Μάνος νευριασμένος.

Ἡ μικρὴ κούνησε τὸ κεφάλι της. ἕνα κεφάλι στεφανωμένο ἀπὸ ξανθά, ἀχτένιστα μαλλιά. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπάζοντας τὸν νέο μέσα τὸν ἐπέρασε σ' ἕνα μικροσκοπικὸ καὶ σκοτεινὸ σαλόνι, ποὺ μύριζε πράσα καὶ ναφθαλίνη.

— Μαριγώ! Ἔ, Μαριγώ! ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ στριγγὴ φωνή.

Μιὰ ψηλὴ καὶ ξεραγκιανὴ γυναῖκα μὲ μιὰ ρόμπα ἀπὸ φανέλλα λιλὰ καὶ μὲ τὰ μαλλιά της τυλιγμένα σ' ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ σιδεράκια γιὰ κατσάρωμα, φανερώθηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

— Τί τρόποι εἶναι αὐτοί, Μαριγώ; Ἀπὸ πότε περνᾶς τοὺς ξένους στὸ σαλόνι χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσης; Καὶ ἡ γεροντοκόρη ἄρπαξε μὲ τὸ μακρύ της χέρι τὸ χεράκι τῆς μικρῆς καὶ τὸ ἔσφιξε τόσο δυνατά, ὥστε θὰ τὴν ἐπόνεσε πολύ, γιατὶ ὁ Ροκατέλλ εἶδε κάτω ἀπὸ τ' ἀχτένιστα μαλλιά της τὸ προσωπάκι της νὰ χλωμιάζη ἀκόμη περισσότερο.

—Ἡ δεσποινὶς Γκριντιοῦ, ἂν δὲν κάνω λάθος; ρώτησε ξερὰ-ξερά, καὶ χαιρετώντας ἐλαφρὰ εἶπε τ' ὄνομά του. Ἡ διευθύντρια τοῦ «Ἀριστοκρατικοῦ Παρθεναγωγείου» ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σὰν γαύγισμα.

—Ἕνα λεπτό! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Σ' ἕνα λεπτὸ θὰ εἶμαι πίσω.

Κι' ἐξαφανίστηκε πατώντας στὶς μύτες ἀπὸ τὰ τριανταφυλλιὰ πασουμάκια της καὶ τραβώντας πίσω της τὴ μικρή, ποὺ μπερδευόταν στὶς μεγάλες της παντόφλες.

Ὁ νέος, μένοντας μοναχός του, ἀποφάσισε πρῶτα νὰ καθίση, ἀφοῦ πέταξε τὸ καπέλλο του ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπὸ βελοῦδο ρὸζ ξεθωριασμένο. Ὕστερα ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ σαλόνι. Τὰ ἔπιπλα ἦταν κάθε λογῆς καὶ σὲ ἀρκετὰ ἐλεεινὴ κατάσταση. Μέσα σὲ θαμπὰ κρυστάλλινα βάζα ἐφάνταζαν κάτι σκονισμένα ψεύτικα λουλούδια. Καὶ παντοῦ, ἐπάνω στὸ πιάνο, στὰ τραπεζάκια, στὸν τοῖχο ἕνα πλῆθος φωτογραφίες τῆς δεσποινίδος Γκριντιοῦ, σ' ὅλες τὶς στάσεις καὶ σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες. Μὰ ἡ δεσποινὶς Γκριντιοῦ τῆς φωτογραφίας ἦταν μιὰ δεσποινὶς Γκριντιοῦ πολὺ γελαστή, λουσαρισμένη, μὲ τὰ μαλλιά της ὅλο μπουκλάκια (τὰ σιδεράκια εἶχαν φαίνεται κάνει τὴ δουλειά τους).

Ὡστόσο ὁ Ροκατέλλ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη ἐπὶ πολλὴν ὥρα τὸ ἀντίκρυσμα τῆς μορφῆς τῆς δεσποινίδος Γκριντιοῦ, πότε ὀρθῆς, πότε καθιστῆς, πότε τσαχπίνας, πότε μελαγχολικῆς. Ἔτσι, σὲ λίγα λεπτὰ σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη πάνω κάτω σὰν θηρίο στὸ κλουβί του.

— Ποῦ κρύβεται τώρα αὐτὴ ἡ γριὰ καρακάξα μὲ τὸ βρωμερὸ ἐκεῖνο δουλάκι: Ἂν δὲν ἐμφανισθῆ, σὲ πέντε λεπτὰ — ὄχι, σὲ τρία λεπτὰ— ἂν δὲν ἔρθη θὰ χαλάσω τὸν κόσμο.

Τὰ τρία λεπτὰ ἐπέρασαν καὶ ὁ Μάνος σκεπτόταν τί ἀπὸ τὰ δύο νὰ προτιμήση: ν' ἁρπάξη ἕνα ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα βάζα καὶ νὰ τὸ ξεσφενδονίση καταπάνω στὴ μεγαλύτερη ὁλόσωμη φωτογραφία τῆς δεσποινίδος Γκριντιοῦ, ἢ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ τὴν φωνάξη μὲ τὴ φωνὴ ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὰ τζάμια τοῦ πύργου του νὰ τρίζουν; Ἦταν ἕτοιμος νὰ βάλη σ' ἐφαρμογὴ τὸ δεύτερο, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε πάλι ἡ δεσποινὶς Γκριντιοῦ μ' ἐμφάνιση ἀνταξία τῆς πιὸ πετυχημένης φωτογραφίας της: Φόρεμα ἐμπριμὲ μὲ πολύχρωμα μεγάλα λουλούδια, πέδιλα μὲ ψηλὰ τακούνια, σκουλαρίκια ἀπὸ στρὰς καὶ ἄφθονη τριανταφυλλιὰ πούδρα. Δυστυχῶς στὴ βία της εἶχε ξεχάσει νὰ βγάλη ἕνα ἀπὸ τὰ σιδεράκια τῶν μαλλιῶν της καὶ τώρα ἐκεῖνο ξεπετοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα μπουκλάκια ποὺ στόλιζαν τὸ κεφάλι της καὶ χαλοῦσε τὴν τόσο πετυχημένη καὶ κομψὴ ἐμφάνισή της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἔκανε μὲ ναζιάρικη φωνή. Ὅλες μου οἱ μαθήτριες ἔφυγαν γιὰ τὶς ἐξοχές τους καὶ μοῦ ἔχει πέσει τόση πολλὴ δουλειά, ὥστε κοντεύω νὰ τὰ σαστίσω.

—Ὁπωσδήποτε μιὰ μαθήτρια σᾶς μένει ἀκόμη, δεσποινίς, τὴν ἔκοψε ὁ Ροκατέλλ, βάζοντάς της τὸ γράμμα της μπρὸς στὴ μύτη της. Δῶστε μου σᾶς παρακαλῶ τὸν λογαριασμὸ ὅσων σᾶς χρωστοῦν γιὰ τὴ Δόζια Δαλματὼφ καὶ εἰδοποιῆστε την νὰ ἔρθη.

Ἡ δεσποινὶς Γκριντιοῦ κουνήθηκε σκερτσόζικα ἐπάνω στὴν καρέκλα της, γελώντας χαριτωμένα.

— Μπᾶ, μὰ δὲν εἶναι βία, κύριε, δὲν εἶναι βία.

— Κι' ὅμως στὸ γράμμα σας λέτε ἐντελῶς τ' ἀντίθετα, τὴν ἀποστόμωσε ὁ Μάνος.

Ἡ γεροντοκόρη ἄφησε τὰ γέλια καὶ πῆρε ἕνα μισοκακόμοιρο, περίλυπο ὕφος.

—Ἄχ ναί, τὸ φαντάζομαι, ἔκανε πιάνοντας ἀφηρημένη τὸ καταραμένο ἐκεῖνο σιδεράκι ποὺ ἀνακάλυψε μέσα στὰ ὡραῖα κατσαρά της. Ξέρω, τὸ ὕφος μου θὰ σᾶς φάνηκε λίγο... ἀπότομο. Μά... δὲν εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς γνωρίζω, οὔτε σᾶς, οὔτε κανέναν ἄλλο συγγενῆ τῆς ἀγαπητῆς μου μικρούλας Δόζιας. Βλέπετε, μοῦ τὴν ἔφερε ἐδῶ μιὰ ὑπηρέτρια· εἶναι τώρα πάνω ἀπὸ ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἡ μέρφωση ποὺ τῆς ἔδωσα εἶναι τελεία: γαλλικά, πιάνο, ἀγγλικά, χορό· τίποτε δὲν τῆς ἔλειψε. Μολαταῦτα, γιὰ ὅλες μου αὐτὲς τὶς φροντίδες ἀμοιβόμουν τόσο ἀκανόνιστα... μὲ τόση καθυστέρηση.

[Ἀκολουθεῖ] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ...

Στῶν ἁλαβαστρένιων παλατιῶν
Τὰ περβόλια τὰ ὀνειροπλασμένα,
Πέφτουνε, σωροὶ χρυσὰ φλουριά
Ἀπ' τὰ δέντρα, φύλλα παθαμένα.
Τῆς καλοκαιριᾶς ρόδο στερνὸ
Ἔσκυψε στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη
Ξεφυλλάει σὰ ριγηλὸ νερό...
Κι' ἡ βασιλοπούλα ποὺ ὀνειρεύτη
—Ὄνειρα μὲ γαλανὰ φτερά—
Πῶς μὲς στὴν καρδιά της μιὰ φορὰ
Ἔκλεισε, διπλόκλεισε τὸν ἥλιο,
Τώρα, στῆς ὁμίχλης τὸ βασίλειο
—Ὄνειρα, διπλώστε τὰ φτερὰ—
Τὴ χαμένη της ζητάει χαρά.
Στοὺς καθρέφτες ἔχουν ἀπομείνει
Μὲς στὴν κουρασμένη θολὴ σκιὰ
Ἡλιαχτίδες, τῶν παιδιῶν ματιὲς
Φωτεινῶν χαμόγελων γαλήνη.
Τώρα τὰ σκεπάζουν καταχνιές,
Στὶς γωνιὲς παλιὰ ἀντηχοῦνε γέλια
Καὶ στῆς ὄρπας τὰ σπασμένα τέλια
Κάποια χέρια πέρασαν λαφριὰ
Κι' ἔσβυσε ἡ γλυκειὰ φωτιὰ στὶς σάλες
Καὶ τῆς σιοργικῆς βροχῆς οἱ σταλὲς
Κλαῖν τὸ φωτοστάλαχτο οὐρανό,
Τὰ τραγούδια, τ' ἄνθια καὶ τὸν ἥλιο,
Κλαῖν τὴν ἄνοιξη ποὺ δὲ γυρνᾶ...
Στὸ παραμυθένιο τὸ βασίλειο
Πέφτουνε τὰ φύλλα τὰ στερνά.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἀπὸ τὸ Μέτωπο λαβαίνω πολλά. «Ἀπὸ κάποιο χιονισμένο βουνὸ τῆς Ἀλβανίας», λένε ἀπὸ πάνω τὰ περισσότερα. Ἄλλα εἶναι γραμμένα μὲ μολύβι, ἄλλα καὶ μὲ μελάνη —ὄχι βέβαια πολὺ μαύρη—ἄλλα σὲ μιὰ κόλλα κοινοῦ ἄσπρου χαρτιοῦ, λιγάκι τσαλακωμένη· καὶ τὰ περισσότερα σὲ δελτάρια διαφόρων χρωμάτων. Μυρίζουν... μπαροῦτη. Γραμματόσημο τίποτα· οἱ στρατιῶτες δὲν πληρώνουν ταχυδρομικά, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐμεῖς ὅταν τοὺς ἀπαντοῦμε στοὺς «τομεῖς» τους. Κι' ὁ «τομεὺς» τοῦ στρατιώτη — ἢ ὑπαξιωματικοῦ ἢ ἀξιωματικοῦ, ἀδιάφορο, «στρατιῶτης» εἶναι, παιδιά μου, κι' ὁ στρατηγός— σημειώνεται πάντα μὲ δυὸ Τ κι' ἕναν ἀριθμό. Συχνὰ μοῦ γράφουν καὶ σὲ δελτάρια... Ἰταλικά: Ἀπὸ δῶ τὸ ἰταλικὸ στέμμα, ἀπὸ κεῖ «per l'Italia e sue colonie» («διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὰς ἀποικίας της») καὶ στὴ μέση δριζόντια: «Cartolina postale per le force armate» («Ταχυδρομικὸν δελτάριον διὰ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις») καὶ κάθετα: «Posta militare» («Στρατιωτικὸν ταχυδρομεῖον»). Ἄ, πῶς τὰ χαίρουμαι τὰ δελτάρια αὐτά! Γιατ' εἶναι λάφυρα. Οἱ στρατιῶτες μας τὰ βρῆκαν σὲ πόλεις καὶ χωριὰ ποὺ τὶς πῆραν ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ μὲ τὴ λόγχη, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὅπλα, κανόνια, ἅρματα, ποδήλατα, τρόφιμα. Τὰ εἶχαν γιὰ νὰ γράφουν οἱ Ἰταλοὶ Ἰταλικά, καὶ τώρα γράφουν σ' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες ἑλληνικά. Μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ στέλνουν ἀπὸ κεῖ-πέρα μιὰ κυριευμένη ἐχθρικὴ σημαία. Γι' αὐτὸ τὰ χαίρουμαι τόσο...

Ἀλλὰ δὲν χαίρουμαι λιγώτερο καὶ τἄλλα. Κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα εἶναι ἀπὸ παλιὰ Διαπλασόπουλα ποὺ πολεμοῦν τώρα στὴν Ἀλβανία καὶ μὲ θυμοῦντοι. Ἄλλα τἄ ἔχω γνωρίσει κάποτε, ἄλλα τὰ πρωτογνωρίζω ἀπὸ τὸ γράμμα τους. Μοῦ λένε τὸ παλιό τους ψευδώνυμο, μοῦ θυμίζουν τὴν παλιά τους δράση στὴ «Διάπλαση» καὶ μὲ βεβαιώνουν πῶς ποτὲ δὲν ξέχασαν οὔτε αὐτὴν οὔτε τὸν Φαίδωνα. Εἶναι ὡραῖα καὶ συγκινητικὰ τὰ γράμματά τους! Μοῦ δείχνουν ὅλο τους τὸν ἐνθουσιασμό, ὅλη τους τὴ φιλοπατρία, ὅλη τους τὴ χαρὰ καὶ τὴν περηφάνεια γιὰ τὶς ὧς τώρα νίκες, κι' ὅλη τους τὴν πεποίθηση γιὰ τὴν τελική.

Καὶ μοῦ ζητοῦν δυὸ λόγια ποὺ θὰ τοὺς ἐνθαρρύνουν ἀκόμα περισσότερο, ἢ ἕνα βιβλίο γιὰ τὶς ὧρες τῆς ἀνάπαυσης. Πῶς νὰ τοὺς ἀρνηθῶ; Ὅση δουλειὰ κι' ἂν ἔχω, θὰ καθήσω τὸ βράδυ νὰ παντήσω σ' ὅσα γράμματα ἀπὸ τὸ μέτωπο ἔλαβα τὴν ἡμέρα· καὶ μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο, θὰ τοὺς στείλω καὶ τὸ βιβλίο ποὺ μοῦ ζητοῦν, ἂν τὸ ἔχω, ἢ ἄλλο παρόμοιο. Συνήθως μοῦ ζητοῦν βιβλία δικά μου. Αὐτὰ ἀγαποῦν, αὐτὰ θέλουν. Τὸ ξέρω κι' ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ μοιράζουν βιβλία ἀπὸ δωρεὲς στοὺς ἐδῶ τραυματίες. Καὶ πῶς λυπᾶμαι ποὺ δὲν ἔχω νὰ στέλνω καὶ στὸ μέτωπο! Ἔχουν ἐξαντληθεῖ σχεδὸν ὅλα καί, μὲ τὴν κρίση, δὲν τυπώθηκαν ἄλλα. Ὁ ἐκδότης μου ἔστειλε μόνο μερικὰ ἀντίτυπα ἀπὸ τὰ τελευταῖα. Κι' αὐτὰ γυρίζουν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι...

Ἀλήθεια, μὲ συγκινεῖ ξεχωριστὰ ἡ ἀγάπη ποὺ δείχνουν οἱ πολεμιστὲς τοῦ μετώπου στὰ βιβλία μου. Ἀλλὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ποὺ μὲ συγκινεῖ πολὺ περισσότερο. Προχτὲς κάποιος μοῦ ἔγραψε αὐτολεξεί: «Κάνω τὸ χρέος μου ὅπως σύ, μεγάλε μου δάσκαλε, μ' ἔμαθες νὰ τὸ κάνω ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν ἔφηβος». Λοιπόν, μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα μοῦ γράφουν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Αὐτὸ μὲ κάνει πολὺ περήφανο. Γιατὶ συλλογιέμαι πῶς δὲν πῆγαν χαμένοι οἱ κόποι μου πενήντα τώρα χρόνια. Ἐμόρφωσα ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νὰ κάνουν τὸ χρέος τους, ὅπως τὸ κάνουν σήμερα οἱ ἡρωϊκοί μας πολεμιστὲς στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, καὶ ποὺ τὸ ἀναγνωρίζουν οἱ ἴδιοι, καὶ γι' αὐτὸ μὲ θυμοῦνται κι' αἰσθάνουνται τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφουν ἀπὸ κεῖ πάνω, ἀνάμεσα σὲ δυὸ θρυλλικὲς μάχες, σὲ δυὸ νικηφόρες ἐξορμήσεις. Δὲν εἶμαι βέβαια μονάχος μου. Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ὅλοι οἱ διανοούμενοι, διαπλάττουν, μορφώνουν τοὺς ἀναγνῶστες τους. Ἀλλὰ εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ κι' ἐγώ, ἔστω καὶ λίγο, ἔχω συντελέσει σ' αὐτὴ τὴ διάπλαση. Οἱ πολεμιστὲς ποὺ μοῦ γράφουν εἶναι καὶ δικά μου πνευματικὰ παιδιά. Καὶ τὰ παιδιά μου αὐτά—τί πατρικὸ καμάρι!—τὰ θαυμάζει σήμερα ὅλος ὁ κόσμος...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

13.

—Ἄκουσε, Μικέ. Σήμερα θὰ πᾷς στὸν Πεῦκο, στῆς κυρα-Κατίνας, καὶ θὰ τῆς πῆς νὰ σοῦ δώση τὰ παπάκια ποὺ ἔβγαλε ἡ κλώσσα γιὰ μένα.

— Μάλιστα, κυρία. Νὰ πάρω καὶ τὸ καροτσάκι...

— Δὲν χρειάζεται καροτσάκι.

— Τότε τὸ δίχτυ...

— Οὔτε τὸ δίχτυ... Κλωσσοπούλια εἶναι. Ἡ κυρα-Κατίνα θὰ σοῦ τὰ βάλη σ' ἕνα πανεράκι μὲ βάτα, θὰ τὰ σκεπάση μ' ἕνα μάλλινο πανί, καὶ θὰ τὰ φέρης ὄμορφα-ὄμορφα στὰ χέρια.

—Ἄ, μάλιστα, κυρία. Πηγαίνω.

Καὶ ὁ κουτο-Μικὲς ἔφυγε. Στὸν Πεῦκο — ἔτσι λεγόταν τὸ χτῆμα της — ἡ κυρὰ-Κατίνα τοῦ ἔδωσε τὰ παπάκια μέσα σ' ἕνα πανεράκι μὲ

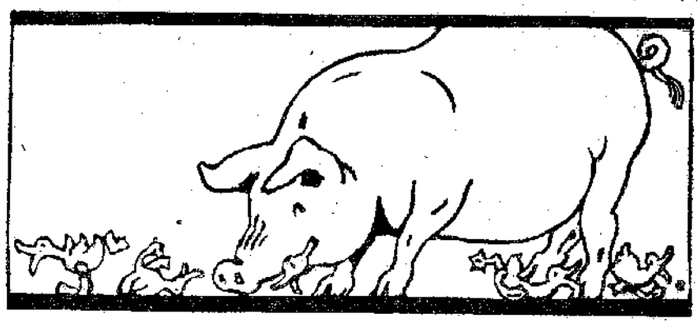

βάτα στὸν πάτο καὶ μὲ μάλλινο σκέπασμα, ὅπως εἶχε πεῖ ἡ κυρὰ-Μαρίτσα, κι' ὁ κουτο-Μικὲς ξεκίνησε νὰ γυρίση μὲ δαῦτα στὴν Κουκουναριά.

Τὰ παπάκια ἦταν καμμιὰ δεκαριά. Στὴν ἀρχὴ κουνιοῦνταν καὶ φώναζαν. Ἔπειτα, στὴ ζέστα τοῦ πανεριοῦ, ἀποκοιμήθηκαν. Κι' ὁ κουτο-Μικὲς τὰ κουβάλησε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία καὶ κανένα δυσάρεστο: «ὄμορφα-ὄμορφα».

Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι, βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή, γιατὶ ἔλει-

παν ὅλοι σὲ διάφορες δουλειές, ἀκόμα κι' ἡ ἀδερφή του ἡ Γαρουφαλιά. Ἀκούμπησε λοιπὸν τὸ πανεράκι μὲ τὰ παπάκια χάμω, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, καὶ περίμενε νὰ γυρίσῃ κανένας γιὰ γάνοιξῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀργοῦσαν, σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ μήπως ἦταν ἀνοιχτὴ ἡ πισινὴ πόρτα.

Τὰ παπάκια — τί κουταμάρα! — τἄφρησε κεῖ - χάμω. Ἡ πισινὴ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Κι' ὅταν γύρισε νὰ τὰ πάρῃ, δὲν βρῆκε παρὰ τὸ πανέρι... ἄδειο. Περνώντας, ἡ γουρούνα εἶχε φάει ὅλα τὰ παπάκια!..

Ἄχ, κουτο - Μικέ, τὴν ἔκαμες πάλι...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΥΑΛΕΝΙΟ ΒΟΥΝΟ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ἕνας νέος τυμπανιστὴς εἶχε πολεμήσει γενναῖα. Μὰ ὅταν ἔγινε εἰρήνη, ὁ βασιλιᾶς τὸν ἔδιωξε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες. Γύριζε λοιπὸν πίσω στὸ χωριό του, λυπημένος ποὺ ἄφινε τὴ δουλειά του, μὰ συγχρόνως καὶ χαρούμενος ποὺ θἄβλεπε τοὺς γονιούς του.

Ἐκεῖ ποὺ περνοῦσε κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, εἶδε στὴν ὄχθη κάτι ποὺ ἄσπριζε. Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε.

— Τί λεπτὸ ὕφασμα εἶπε! Καὶ τὄβαλε στὴν τσέπη του.

Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του καὶ σταμάτησε πιὸ πέρα. Εἶχε βραδυάσει.

— Ἄς κοιμηθῶ, εἶπε, κάτω ἀπὸ τοῦτα τὰ δέντρα.

Ξαπλώθηκε κι' ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο.

Τὴ νύχτα, ἄκουσε μιὰ φωνὴ δίπλα του νὰ τὸν φωνάζῃ.

Ἄνοιξε τὰ μάτια κι' ἀνασηκώθηκε.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, ἔλεγε μιὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνή. Ξύπνησε σὲ παρακαλῶ.

— Ξύπνιος εἶμαι. Τί μὲ θέλεις;

— Ἐπῆρες τὸ φόρεμά μου, ἔλεγε ἡ φωνή, τὸ φόρεμά μου, ποὺ τὄχα ἁπλώσει στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Τώρα ποὺ τελείωσα τὸ μπάνιο μου πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι. Δός μου πίσω τὸ φόρεμά μου.

— Θὰ σοῦ τὸ δώσω, εἶπε ὁ τυμπανιστὴς στὸ ἀόρατο πρόσωπο μεσ' τὸ βαθὺ σκοτάδι, ἂν μοῦ πῇς ποιὰ εἶσαι.

— Εἶμαι ἡ κόρη ἑνὸς μεγάλου βασιλιᾶ. Μὰ ὅμως μιὰ μάγισσα μ' ἔχει μαγέψει νὰ ζῶ κοντά της ἀπάνω στὸ γυαλένιο βουνό. Δὲ μαφήνει παρὰ μόνο νὰ κάνω μπάνιο σὲ τοῦτη τὴ λίμνη. Πρέπει νὰ πάω πίσω πρὶν ξημερώση. Δός μου τὸ φόρεμά μου.

— Κακόμοιρη κοπέλλα, εἶπε ὁ νέος. Νά, πάρε το.

Τῆς ἔδωσε τὸ φουστάνι κι' ἐξακολούθησε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτα, φτωχὴ φυλακισμένη;

— Ἀλλοίμονο, ὄχι. Γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μάγισσας, πρέπει ν' ἀνέβῃς στὸ γυαλένιο βουνό. Μὰ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ σκαρφαλώση κεῖ πάνω.

— Ποῦ βρίσκεται λοιπὸν τὸ βουνό; Ἐγὼ θὰ τ' ἀνέβω κι' ἑκατὸ χρόνια νὰ περπατάω.

— Πρέπει νὰ περάσῃς τὸ δάσος τῶν γιγάντων, ποὺ τρῶνε τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ βρίσκεται πρὸς τὸ νοτιά. Δὲν μπορῶ τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ. Ἀντίο.

Ἀκούστηκε ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος. Ἡ βασιλοπούλα ἔφευγε. Ὁ νέος ξανακοιμήθηκε καὶ ξύπνησε τὰ χαράματα. Ξεκίνησε τραβῶντας πρὸς τὸ νοτιά, κι' ἔπειτα ἀπὸ ὧρες πολλές, βρέθηκε στὸ δάσος τῶν γιγάντων. Δὲν εἶδε μπροστά του κανένα.

— Αὐτοὶ οἱ τεμπέλδες θὰ κοιμοῦνται, σκέφθηκε. Τώρα θὰ σᾶς ξυπνήσω ἐγώ!

Κι' ἄρχισε νὰ χτυπάῃ μὲ δύναμη τὸ ταμπούρλο του. Τότε παρουσιάστηκε ἕνας γίγαντας καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί κάνεις αὐτοῦ; Γιατὶ μὲ ξύπνησες; Τί σαματᾶς εἶναι τοῦτος;

— Ἔρχουνται πίσω μου χιλιάδες στρατιῶτες καὶ πρέπει ν' ἀκοῦνε τὸ τούμπανο.

— Μπᾶ; καὶ τί ἔρχουνται νὰ κάνουν ἐδῶ;

— Νὰ καταστρέψουνε τὴ γενιὰ τῶν γιγάντων!

Ὁ γίγας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Ἐγώ, εἶπε, στρίβω τὸ λαιμὸ τῶν λύκων καὶ θὰ φοβηθῶ ἀνθρωπάρια;

— Κανένας λύκος δὲ μοιάζει μὲ τὸ φαντάρο σὰν πολεμάῃ, παλιογίγαντα καὶ εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ ἔρχονται πίσω μου, ποὺ κι' ἑκατὸ νὰ σκοτώσῃς, θἀρθοῦνε χίλιοι νὰ σὲ νικήσουν.

Ὁ γίγας ἔμεινε σκεφτικός.

— Ἄκουσε, φανταράκο. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ περάσῃς ἂν δὲν ἔρθοῦν οἱ σύντροφοί σου.

— Πάει καλά. Κι' ἐγὼ δὲ θὰ τοὺς καλέσω, ἂν μὲ πᾶς καβάλλα ὡς τὸ γυαλένιο βουνό.

[Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο]

(Grimm) ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Μόλις μὲ εἶδε ἡ ἀραπίτσα—ἀργότερα ἔμαθα πὼς λεγόταν Ζέετα—μοῦ ἔκανε μιὰ μικρὴ ὑπόκλιση.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό σας δωμάτιο, Μ π ά α ς (1) μοῦ εἶπε σὲ καθαρώτατα ἀγγλικά.

Τὸ κοριτσάκι ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του. Ἐπάνω στὸν κομμὸ βρισκόταν ἕνα ραγισμένο πιάτο γεμάτο λουλούδια καὶ οἱ μαξιλαροθῆκες ἦταν κάτασπρες καὶ φρεσκοσιδερωμένες. Μοῦ ἔδωσε νερὸ γιὰ νὰ πλυθῶ καὶ ἐνῶ τακτοποιοῦσα τὰ πράγματά μου, μοῦ ἑτοίμασε ἕνα φλυτζάνι πολὺ βαρὺ τσάϊ. Ἀφοῦ ἐπλύθηκα καὶ φρεσκαρίστηκα, ἄναψα τὴν πίπα μου καὶ πῆγα νὰ κάνω τὴν ἐπίσκεψή μου στὸν κ. Γουώρδλοου.

Ὁ δάσκαλος καθισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ συκιὰ μελετοῦσε τὴ μέθοδό του τῆς διαλέκτου τῶν Κάφρων. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Πόλι τοῦ Ἀκρωτήριου ἀπευθείας μὲ τὸ σιδηρόδρομο κι' ἔτσι βρισκόταν τώρα καὶ μιὰ βδομάδα στὸ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάϊν καὶ —μετὰ τὸν Τζὰπ—ἦταν ὁ ἀρχαιότερος λευκὸς κάτοικος τοῦ χωριοῦ.

— Πολὺ παράξενο ἀφεντικὸ ἔχεις, Δαυΐδ, μοῦ εἶπε. Πᾶνε τρεῖς μέρες τώρα ποὺ εἶναι τύφλα στὸ μεθύσι καὶ δὲν ἔχει σηκωθεῖ καθόλου ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Ἂν πῶ πὼς τὰ φερσίματα αὐτὰ τοῦ μίστερ Τζὰπ μὲ στενοχωροῦσαν ὑπερβολικά, θὰ πῶ ψέμματα. Ἤμουν προωρισμένος νὰ τὸν διαδεχθῶ μιὰ μέρα κι' ἂν αὐτοῦ τοῦ ἔκανε κέφι νὰ φέρεται τόσο ἀνόητα, δὲν θὰ τὄπαιρνα κατάκαρδα. Ὁ Γουώρδλοου ὅμως ἦταν ἀπελπισμένος ποὺ ἔμελλε νὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο σύντροφο.

— Ἔκτὸς ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένα εἶναι ὁ μόνος λευκὸς σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια, ἔκανε. Πολὺ θλιβερὴ θὰ εἶν' ἡ ζωή μας ἐδῶ πέρα.

Τὸ σχολεῖο ἦταν στ' ἀλήθεια κωμικό. Δὲν ὑπῆρχαν παρᾶ πέντε λευκοὶ μαθητές, ὅλοι παιδιὰ τῶν Μπόερς κτηματιῶν τῆς περιφέρειας. Ἡ τάξη ὅπου πήγαιναν τὰ παιδιὰ τῶν ἰθαγενῶν ἦταν κάπως πολυαριθμότερη, μὰ τὰ περισσότερα ἀραπόπουλα σύγναζαν στὰ σχολεῖα τῶν ἱεραποστόλων ποὺ βρίσκονταν ἐγκατεστημένα στὰ γειτονικὰ χωριά. Ὡστόσο ὁ παιδαδωγικὸς ζῆλος τοῦ Γουώρδλοου ἦταν πολὺ μεγάλος. Μοῦ ἔλεγε πὼς σχεδίαζε νὰ ἱδρύσῃ ἕνα ἐργαστήριο ὅπου θὰ μάθαινε στὰ παιδιὰ τὴν ξυλουργικὴ καὶ τὴ σιδηρουργία μόλο ποὺ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἰδέα οὔτε ἀπὸ τὴ μία οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη τέχνη.

Μοῦ ἔψαλε, τοῦ κόσμου τοὺς ἐπαίνους γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῶν μαθητῶν του καὶ ἦταν ἀπαρηγόρητος ποὺ δὲν εἶχε ταλάντο γιὰ τὶς γλῶσσες.

— Πρέπει νὰ βαλθοῦμε στὰ σοβαρά, Δαυΐδ, νὰ μελετήσουμε, μοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν δύο μας. Τὰ ὁλλανδικὰ εἶναι ἀρκετὰ εὔκολα, σὲ δεκαπέντε μέρες τὰ μαθαίνεις ὁπωσδήποτε. Μὰ οἱ ἀφρικανικὲς γλῶσσες εἶναι πιὸ δύσκολες. Τὸ σ ε σ ο ῦ τ ο εἶναι ἡ διάλεκτος ποὺ μιλιέται περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ κι' ὅταν τὴν ξέρει κανείς εἶναι, φαίνεται, εὔκολο νὰ μάθῃ τὴ ζ ο υ λ ο ῦ. Εἶναι ἀκόμη καὶ ἡ διάλεκτος τῶν Σαγκάανς ποὺ ὀνομάζεται μ π α ρ ο έ γ κ α. Ἕνας Κάφρος χριστιανὸς ποὺ κατοικεῖ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύβες τοῦ χωριοῦ ἐδῶ παρακάτω, ἔρχεται κάθε πρωῒ καὶ κουβεντιάζει μιὰ ὥρα μαζί μου. Θὰ πρέπει νὰ ἔρθῃς καὶ σὺ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλᾶς.

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ πέρασα τὸ δρόμο μέσα στὸ μυρωμένο σοῦρουπο γυρίζοντας στὸ μαγαζί. Ὁ Τζὰπ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται. Δείπνησα μ' ἕνα πιάτο χυλὸ ἀπὸ καλαμποκίσιο ἀλεύρι ποὺ μοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ Ζέετα καὶ ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Τζὰπ ξύπνησε ξεμέθυστος καὶ δοκίμασε νὰ μοῦ δικαιολογηθῇ. Ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ χρόνια ἰσχυαλγία, μοῦ εἶπε, καὶ γιὰ μόνη ἀνακούφιση ἔβρισκε τὸ νὰ πέφτῃ γιὰ κάνα-δυὸ μέρες στὸ κρεββάτι. Ὕστερα βάλθηκε νὰ μὲ κατατοπίσῃ στὰ νέα μου καθήκοντα παίρνοντας ἕνα προσποιητὰ προστατευτικὸ τόνο ἀπέναντί μου.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ ἀντίκρυσα ἔνοιωσα μεγάλη συμπάθεια γιὰ σένα, μοῦ εἶπε. Εἶμαι βέβαιος, Κρῶφορδ, πὼς θὰ γίνουμε οἱ καλύτεροι φίλοι. Ἕνας νέος μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀντίληψῃ τὴ δική σου δὲν γελιέται εὔκολα. Οἱ Ὁλλανδοὶ ἄποικοι ἐδῶ εἶναι πονηροὶ καὶ οἱ Κάφροι εἶναι ἀκόμη περισσότερο. Τὸ ἔμβλημα τὸ δικό μου εἶναι νὰ μὴ δείχνω ποτὲ ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας ὁ οἶκος Μάκενζι μὲ τιμᾷ τώρα καὶ σαράντα χρόνια μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Δυὸ-τρεῖς ἡμέρες τὰ πράγματα πήγαιναν ἀρκετὰ καλά. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς μὲ μιὰ καλὴ διεύθυνση μποροῦσε νὰ γίνουν λαμπρὲς δουλιὲς στὸ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάϊν. Ὁ ἰθαγενὴς πληθυσμὸς ἦταν πολυπληθέστατος στὴν περιοχὴ κι' ἀπὸ τὸ δρόμο περνοῦσαν καθεμέρα ἀτέλειωτα καραβάνια ἀπὸ μαύρους ποὺ κατευθύνονταν στὰ ὀρυχεῖα τοῦ Ράντ. Ἀκόμη μποροῦσαν νὰ γίνουν πολὺ καλὲς δουλειὲς καὶ μὲ τοὺς Ὁλλανδοὺς κτηματίες τῶν περιχώρων ἰδίως στὸ ἐμπόριο τῶν καπνῶν. Τὸ χρῆμα ἄλλωστε δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν περιφέρεια καὶ πιστώσεις δὲν δίναμε παρὰ ἐλάχιστες, παρ' ὅλο ποὺ μᾶς γύρευαν ἀρκετὰ συχνά. Ἔπεσα στὴ δουλειὰ μὲ τὰ μοῦτρα καὶ μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες εἶχα κάνει τὸ γύρο ὅλων τῶν χωριῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ εἶχα ἐπισκεφθεῖ καὶ ὅλα τ' ἀγροκτήματα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τζὰπ μ' ἐπαινοῦσε γιὰ τὸν ζῆλο μου· μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ ἔμενε ἀρκετὸς καιρὸς ἐλεύθερος γιὰ νὰ μεθάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Μὰ σὲ λίγο ἄλλαξε ὕφος γιατὶ ἄρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται πὼς μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχα πάρει δὲν θ' ἀργοῦσα νὰ τὸν ἀντικαταστήσω ὁλότελα. Ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ ἂν εἶχα ἰδεῖ τὸν Κόουλις στὸ Ντουρμπὰν καὶ ἂν μοῦ εἶχε πεῖ τίποτε.

— Ἐγὼ ἔχω γράμματα, μοῦ ἔλεγε καὶ μοῦ ξανάλεγε κάθε τόσο, ἀπὸ τὸν κ. Μάκενζι τὸν ἴδιο ὅπου μοῦ κάνει τοῦ κόσμου τοὺς ἐπαίνους.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(1) Κύριε.

ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΑΣ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

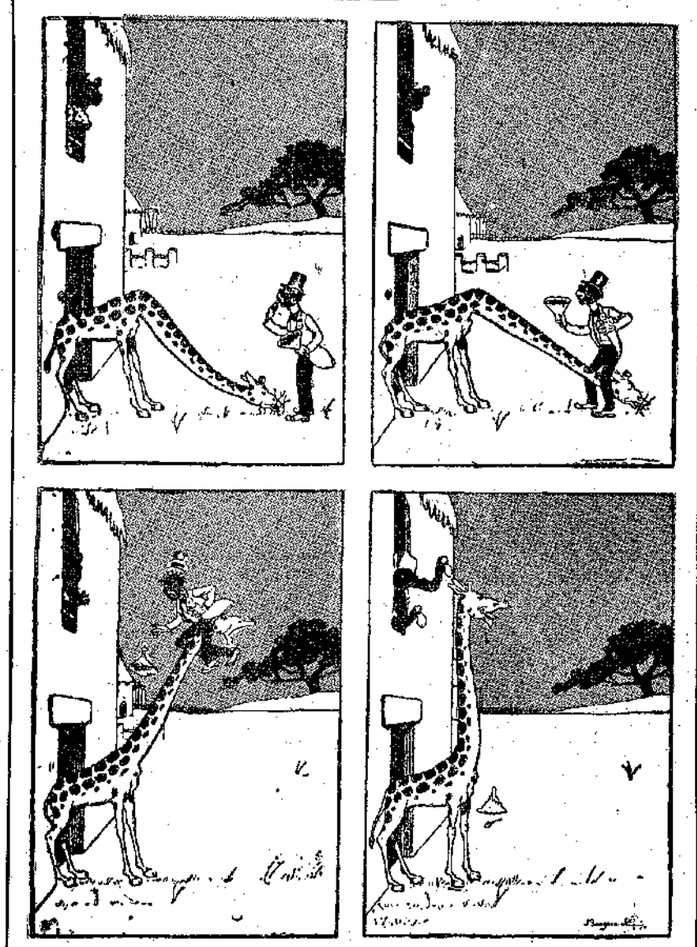

Οἱ τέσσερις αὐτὲς εἰκόνες σᾶς δείχνουν τὴν κατασκευή του καὶ τὴ λειτουργία του. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχουν παντοῦ καμηλοπαρδάλεις...

Ἀνακοινώθη ἀπὸ τὸν Ἀλεξανδρινέν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Γι' Αὐτὸν ὅπου ταξίδεψε
σ' ἄλαργινὰ παλάτια,
Στερέψτε τώρα πιὰ καὶ σεῖς,
χαροκαμμένα μάτια,
Τί μὲ τὰ κρινοδάχτυλα
τὰ χέρια της ἡ Νίκη
Σάβανο ὑφαίνει του λαμπρό:
σ' Αὐτὸν ἡ Δόξα ἀνήκει.

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες [Α]

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Σὰν ἥρωας, σὰν ἡμίθεος
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
ξεψύχησες, μὰ ἡ Πίστη Σου
μὲς στὴν καρδιά μας ζῆ.
Καὶ ἡ ψυχή Σου—ὁλόλευκο
τῆς Νίκης περιστέρι—
Θὰ φτερουγίζῃ ὁλόγυρα
στῆς Δόξας τὸ κλαρί!

Ὅλοι σὰν ἕνας ἄνθρωπος
τώρα, μπρὸς στὸ βωμό Σου
γονατιστοί, θὰ χύσουμε
τὸ πιὸ καυτό μας δάκρυ,
σὲ Σέ, ποὺ μᾶς ἐφτέρωνες,
σὲ Σέ, ποὺ ὁ λογισμός Σου
μᾶς ἔδειξε τῆς Λευτεριᾶς
τὰ φωτισμένα μάκρη.

Μ' ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δάκρυα
καινούρια φέγγει μέρα,
καὶ σιωπηλὰ ὁρκιζόμαστε
στοῦ τάφου τὴν τιμή,
τὸ δρόμο ποὺ μᾶς χάραξες
ὅλοι μαζί, Πατέρα,
νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε
μὲ πίστη καὶ μ' ὁρμή!

Ἄγις [Α]

Η ΦΙΛΟΔΟΞΗ ΦΩΤΙΑ

ΜΥΘΟΣ

Μιὰ νύχτα σ' ἕνα βουνὸ μερικοὶ ἄνθρωποι ἀνάψανε μιὰ φωτιά. Κάτω στὸν κάμπο, ἀρκετὰ μακριά, μερικοὶ ἄνθρωποι τὴν εἶδανε. Μά, καθὼς τὰ δέντρα κεῖ κοντὰ δὲν τοὺς ἀφήνανε νὰ βλέπουν τὸ βουνό, ἐνόμισαν πὼς ἡ λάμψη ποὺ βλέπανε βρισκότανε στὸν οὐρανό. Κι' ἔτσι, φυσικά, τὴν πήρανε γιὰ ἕν' ἀστέρι λαμπρό, πολὺ λαμπρό.

— Τί ὄμορφη καὶ δυνατὴ λάμψη ποῦχει! εἶπε κάποιος.

— Κι' ἕνα χρῶμα τόσο γλυκό!.. πρόσθεσε ἄλλος.

— Εἶνοι θαῦμα, πρώτη φορὰ βλέπω ἕνα τέτοιο ἀστέρι.

Ἄλλοι πάλι φοβηθήκανε.

— Αὐτὸ εἶναι θεϊκὸ σημεῖο, εἶπε κάποιος φοβισμένα.

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ, μὰ πολὺ φοβοῦμαι, εἶπε σιγανὰ ἕνας ἄλλος.

— Σωστά, τέτοια ἀστέρια δὲ βγαίνουνε κάθε βράδυ.

Ἔτσι μὲ θαυμασμὸ καὶ φόβο κουβέντιαζαν γιὰ τ' ἄστρο τὸ θαυμαστό.

Ἡ φωτιὰ πῆρε εἴδηση γιὰ ὅλ' αὐτά. Περηφανεύτηκε λοιπὸν πολύ. Τόσος λόγος γιὰ μιὰ φωτιά! Τῆς καλάρεσε καὶ γύρεψε περισσότερα. «Θὰ τοὺς κάνω ἐγὼ νὰ μὲ προσκυνᾶνε», εἶπε μέσα της. Καὶ φούντωσε λοιπόν, κι' ἄπλωσε, κι' ἀνέβηκε ψηλά. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἐνόμισαν ἀστέρι, μείνανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ πάρουν τὴ φωτιὰ γι' ἀστέρι!..

Κουτὴ φωτιά! Μὲ τὴν ἀνόητη φιλοδοξία σου ἔχασες ὅση δόξα εἶχες. Ἂν δὲ γύρευες περισσότερα, θὰ σὲ νόμιζαν ἀκόμα ἕνα ὑπέροχο ἀστέρι, ἐνῶ ἔτσι κατάλαβαν πὼς δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ τιποτένια φωτιά...

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [Β']

ΕΙΚΟΝΑ

Ἦταν ἀργά. Τὸ χιόνι ἔξω ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ πυκνὸ-πυκνό.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, σὰν νἆταν κατανθισμένοι, ἔγεραν ἀπὸ τὸ βάρος του.

Τὰ ἔλατα, στολισμένα μὲ χιόνι καὶ μὲ μακρυὰ κρυσταλένια σπαθιὰ παγωνιᾶς, ἔμοιαζαν μὲ Χριστουγεννιάτικα δένδρα. Παντοῦ ἐβασίλευε ἡσυχία. Ἡ φωτιὰ ξεψυχοῦσε στὸ τζάκι, στέλνοντας τὸ στερνό, ἀμυδρὸ φῶς της. Τὸ καντηλάκι τρεμόσβυνε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς κι' ἐφώτιζε τὸ γαλήνιο πρόσωπό Της.

Κι' ἐνῶ ὅλοι ἡσύχαζαν, ξάφνου, τὸ ζεστὸ παπλωματάκι ἑνὸς μικροῦ κρεβατιοῦ ἀνασηκώθηκε, κι' ἕνα μικρὸ πλᾶσμα ξεγλύστρησε σὰν ξεπεταρούδι καὶ σιγὰ-σιγά, ἀλαφροπατώντας, πλησίασε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς καὶ γονατιστὸ ψιθύρισε: «Παναγίτσα μου, κάνε ἀληθινὸ τὸ ὄνειρό μου, νὰ γυρίσῃ γρήγορα ὁ ἀδελφούλης μου ἀπὸ τὸν πόλεμο».

Ἀγριοκόριτσο [Γ']

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Δὲν εἶναι πουλὶ σὰν ὅλα τὰ ἄλλα. Εἶναι ὁ κάτασπρος ἀφρὸς τοῦ γαλανοῦ κύματος ποὺ τρέχει στὸν ἀέρα.

Ὅταν ἡ θάλασσα ἁπλώνεται σὰν γαλανὸς καθρέφτης, ἁπλώνει τὰ ἄσπρα τὰ φτερά του καὶ πετᾶ, βουτῶντας κάπου κάπου στὰ γαλανὰ νερά.

Καὶ ὅταν πάλι ἡ θάλασσα βουΐζει καὶ τὰ κύματα σηκώνονται σὰν βουνὰ νὰ πνίξουν τὰ πλοῖα, χτυπάει τὸν ἀγέρα μὲ τὰ δυνατὰ φτερά του, γελάει μὲ τὴ μανία τῆς θύελλας καὶ παίζει μὲ τοὺς ἀφροὺς πάνω στὰ κύματα.

Δὲν εἶναι πουλὶ σὰν ὅλα τὰ ἄλλα. Εἶναι ὁ περήφανος γλάρος ποὺ τὸν γέννησε τὸ κῦμα κι' ὁ ἀγέρας.

(V. Hugo) Ἡ παλιὰ *Μαϊμουδίτσα* [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος.

— Γιατί, Λιλή, δὲν βγῆκε σήμερα περίπατο ὁ ἥλιος;

— Γιατὶ τὸν μάλωσε ὁ μπαμπάς του, ποὺ ἔπαιζε χθὲς ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ σύννεφα.

(Παλιὸ) *Τσάρος*

***

Ὁ Θανασάκης δὲν θέλει νὰ κοιμηθῇ κι' ἡ μαμμά του τὸν φοβερίζει:

— Θὰ σοῦ ἀστράψω καμμιά!

Κι' ὁ μικρός:

— Καὶ θὰ βρέξῃ, μαμμά, μετά;

Τεμπέλα

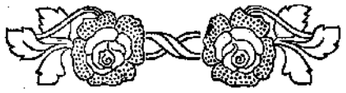

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17 Φεβρουαρίου 1941

ΜΕ τὸ φυλλάδιο τοῦτο — 1 Μαρτίου, ἀρ. 13 — ἀρχίζει ἡ Β' Τριμηνία τοῦ διαπλασιακοῦ τούτου χρόνου. Βλέπετε; κοντεύουμε «νὰ τὸν φᾶμε» κι' αὐτόν, κατὰ τὴν κοινὴ ἔκφραση. Ἀλλ' ἂς εὐχηθοῦμε, πολὺ πρὶν νὰ φᾶμε τὸ χρόνο, νὰ ἔχουν φαγωθεῖ οἱ Ἰταλοί...

Ἡ πλημμύρα τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐξακολουθεῖ· ἐπομένως ἐξακολουθεῖ κι' ἡ *εὐσυστία* τῆς Ἀλληλογραφίας μου καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ συντομία στὶς ἀπαντήσεις μου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὡραῖα γράμματα παιδιῶν μου γιὰ τὸ μεγάλο ἐθνικὸ πένθος, τὸν θάνατο τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ποὺ τὰνέφερα σὲ προηγούμενο φυλλάδιο, ἔλαβα ἐπίσης ὡραῖα κι' ἀπὸ τοὺς ἑξῆς: *Πληγωμένον Ἀετόν, Ὀλυμπιονίκην, Λουδοβίκον, Μορφέα, Ναΐδα, Ἅγιν, Ἀλκην Μύραν καὶ Τριανταφυλλάκι.* Ἔγινε πολὺς λόγος γι' αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ μάλιστα μοῦ τὰ ἐζήτησε μιὰ ἐφημερίδα, γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα. Τὰ ἔδωσα ὅλα καί, ἂν δημοσιευθοῦν, θὰ σᾶς τὸ πῶ.

Ἔλαβα, *Νησιωτοπούλα*, ἀνανέωσα κι' εὐχαριστῶ. Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη γιὰ τὴν ἀργοπορία. Ὤ, καὶ ποιές ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν τελική μας νίκη; Βῆγε καὶ γι' αὐτὰ τὰ πατριωτικὰ κάλαντα μὲ τὰ ὁποῖα μοζέψατε 12.000 δραχμὲς γιὰ τὶς ἐθνικὲς ἀνάγκες, εὖγε!

Εὔζωνάκι Γοργό, σοῦ τὸ ἐνέκρινα. Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ ἄφησε ἡ *χρονία* (κυριολεκτικὰ) τεμπελίτις, κι' ἐλπίζω κ' ἐγὼ γιὰ πάντα. Εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ περιμένω.

Ναί, *Στραβόξυλο*, καθεμέρα θὰ προχωρῇς τὶς σημαιοῦλες στὸ χάρτη τῆς Ἀλβανίας; ὡς ποὺ θὰ τὶς φτάσῃς... στὴ θάλασσα. Ἀλήθεια, ἔχεις μαῦρο γατάκι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παραστήσῃ τὴν Πίσσα στὴν «Κυριακή» τῶν Ἑξηντάχρονων; Νὰ τὸ προτείνῃς στὴν Ἐπιτροπή.

Δὲν πειράζει, *Ἴλεάνα*, φτάνει ν' ἀναπληρώσῃς. Τὸ ψευδώνυμό σου ἀνανεώθηκε. Ναί, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἡ ἐξοχὴ δὲν εἶν' εὐχάριστη καὶ τὸ χειμῶνα, ὅταν ἔχῃ κανένας κι' ἐκεῖ ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ μιὰ ἡσυχη ζωή. Πάντως πρέπει νὰ συμμορφωνόμαστε μὲ τὶς περιστάσεις.

Ε. Ρ., παλιά μου *Μαϊμουδίτσα*, τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ δὲν σοῦ ἀνήκει πιά. Δὲν τὸ εἶχες ἀνανεώσει οὔτε πέρσυ καί, κατὰ τὸν κανονισμό, δόθηκε σ' ἄλλη ποὺ τὸ ζήτησε, ὡς ἀδέσποτο. Πάρε λοιπὸν ἄλλο, καὶ λιγάκι γρήγορα, νὰ τὸ σημειώσω καὶ στὴ Συλλογή σου καὶ νἀρχίσω νὰ σοῦ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Ὅσο γι' ἄλλους Διαγωνισμούς, ἂν ἔλαβες μέρος πρίν, σ' αὐτοὺς πιὰ θἀναφερθῇς ὡς ἡ *παλιὰ Μαϊμουδίτσα*, ὅπως σήμερα στὴ Σελίδα.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Λουλούδι τοῦ Βράχου*, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση, τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια. Πραγματικῶς πρέπει νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι ποὺ μόνο τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο στερηθήκαμε μὲ τὸν πόλεμο· ὅλα τἄλλα τὰ ἔχουμε.

Νὰ λοιπόν, *Ἑλλάς*, ποὺ ὁ Μουσσολίνι ἔκαμε κι' ἕνα καλό: γιὰ νὰ μᾶς κηρύξῃ

τὸν πόλεμο, ἔκλεισαν τὰ σχολεῖα, καὶ σύ, μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃς, ἔγινες «τρισευτυχισμένη διαπλασοπούλα». Μὰ κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποὺ ἀπέκτησα μιὰ τόσο καλὴ νέα φίλη.

Ὁ κ. Φαίδων, *Νεφέλη*, ἔλαβε καὶ τὰ δυὸ ὡραῖα γράμματά σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ καὶ χωριστά, ὅπως ἄλλοτε, τώρα τοῦ εἶναι ἀδύνατο. Τὸν λίγο καιρὸ ποὺ τοῦ μένει, γράφει μόνο σὲ στρατιῶτες ποὺ τοῦ γράφουν ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Ναί, *Ἥρωϊς τοῦ Αἰθέρος*, ὁ Ἀνανίας θὰ σᾶς κάμῃ γρήγορα καὶ τὴν «4ξη Κυριακή». Μόνο ἀπ' εὐθείας ἀνταλλάσσονται Μικρὰ Μυστικά, διὰ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Τὰ τετράδια στέλλονται ἢ σὲ φάκελλο ἀνοικτό, ἢ μὲ ταινία σὰν ἔντυπα.

Νία καὶ *Ἰουλία Β. Σιαχάμη*, σᾶς ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ καὶ περιμένω νὰ πάρετε καὶ ψευδώνυμα, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ μπῆτε τώρα καὶ στὴν κίνηση ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσει. Μὴν ἀνησυχῆτε: «ἡ πέννα σας στὸ ἄσπρο χαρτὶ» μπόρεσε νὰ μοῦ δείξῃ καλὰ δλη σας τὴν ἀγάπη.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Ἡλιοπερίχυτη*, κι' εὐχαριστῶ. Ἤξερα τὶς φοβερὲς δοκιμασίες τῆς πατρίδας σου κι' ἀνησυχοῦσα· ἀλλὰ χάρηκα παλύ, μαθαίνοντας ἀπὸ τὸ γράμμα σου πὼς γλυτώσατε ἀπ' ὅλα κι' εἶσθε καλά. Ἤ, ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης ἱκανοποίησης πλησιάζει...

Χαίρω, *Κεραυοολούλουδα*, ποὺ καὶ τὰ πέντε ἀδέλφια εἶσθε τώρα Διαπλασόπουλα. Ναί, νὰ φροντίσετε νὰ κάμετε κι' ἄλλα στὴν πόλη σας, ὅπου ἐλάχιστα ὑπάρχουν, καὶ τότε νὰ ἱδρύσετε τὸ Σύλλογο ποὺ σχεδιάζετε. Ὡστόσο σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ποῦ τόπος τώρα γι' ἄλλους; Θὰ ἀπαντήσω σ' ὅσους μπορέσω καὶ στοὺς Ἀσπασμούς, κι' ὕστερα... στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ἀρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1941. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀ. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὴ Ἀεροπόρος, κ. (ΑΡ). Μελαχροινὸ Τριαντάφυλλο, ἀ. (ΑΓ). Κρινάκι, κ. (ΠΧ). Τρελλὴ Ναυτοπούλα, κ. (ΕΑ). Δοξασμένη Ἑλλάς, κ. (ΕΜ). Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία, κ. (ΣΜ) Ἔνδοξη Γαλανόλευκη, κ. (ΦΣ). Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς, κ. (ΓΔ). Μενεξεδένια, κ. (!;;). Ξανθὸς Ἀετός, ἀ. (ΙΚ). Διάκος τῆς Πίνδου, ἀ. (ΒΣ). Ξανθὸς Ἀεροπόρος, ἀ. (ΨΣ) Σύλλογος «Μικρὸ Περισκόπιο» Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΣΣ). Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ, κ. (ΜΚ) Πειρασμός, κ. (ΝΖ). Σαλαμινομάχος, ἀ. (ΦΤ). Νεῖλος, ἀ. (ΙΚ). Ἐρυθρόδερμος, ἀ. (;;).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ἀκέλας, ἀ. Σιδερένιος Χείμαρρος ἀ. Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου, ἀ. Μέφιστος, ἀ. Ἄνθος τοῦ Μαΐου, κ. Ἀεροπορίνα, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶπα, ἔλαβα ἀκόμη καὶ πολλὰ κομμάτια ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀλησμόνητου Κυβερνήτη. Μολονότι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὡραιότατα, μόνο δυὸ ἐπέτρεψε ὁ χῶρος νὰ δημοσιεύσω. Τὰ ἀναφέρω ὅμως ὅλα γιὰ νὰ ξέρετε πὼς τὰ ἔλαβα: «Ἀθανασία», «Στὸν Πατέρα τῆς Νίκης», «Ἐνῶ ἀπουσιάζει», «Τὸ προσκύνημα», «Στὴ θύμηση τοῦ ἀθάνατου πατέρα μας», «Γιὰ τὸν Ἀρχηγό», «Ὅρκος στὸν Ἀρχηγό», «Ὦ Ἑλλάς, θὰ ζῇς αἰώνια».

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸν καιρὸ λαβαίνω μαζεμένα δύο καὶ τρία κομμάτια μαζί, τοῦ ἰδίου συνδρομητῆ, κι' ἐπειδὴ ὁ κανονισμός τῆς Σελίδος λέει καθαρὰ πὼς μόνο ἕνα κομμάτι μπορεῖ κάθε φορὰ νὰ στέλνῃ καθένας καὶ νὰ ἐκαναστείλῃ μόνον ὅταν ἰδῇ τὸ πρῶτο του νὰ δημοσιεύεται ἢ ν' ἀπορρίπτεται, γι' αὐτὸ παρακαλῶ ὅλους νὰ συμμορφωθοῦν μ' αὐτὸ τὸν ὅρο καὶ νὰ μὴ μὲ πλημμυρίζουν μὲ κομμάτια, ποὺ ἀναγκαστικῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου. Νὰ γράφετε βέβαια ἐφόσον ἔχετε καιρὸ καὶ ἔμπνευση, ἀλλὰ νὰ μοῦ στέλνετε μόνον τὰ καλύτερα.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πλοῖο ἔρχεται» τῆς *Κοκ. Γατούλας*. Ἂν δουλευόταν λίγο, ἰδίως στοὺς διαλόγους, θὰ γινόταν πολὺ καλό.—«Ψάρεμα», τοῦ *Ἱππότου τοῦ Ἰονίου*. Ἀταχνο.—«Πῶς θἀθέλα» τῆς *Σαλονίτισσας*. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα. Ὑστερεῖ στὴν διατύπωση. — «Τὸ Ληξιαρχεῖο» τοῦ *Ἀλκαίου*. Ἀνάπτυξη ἑνὸς παιζγνωστου Π. Πνεύματος. Ἔχει ἀξιώσεις γιὰ εὐθυμογράφημα ἀλλὰ δὲν εἶναι.—«Τὸ ἀντίκρυσμα μιᾶς εἰκόνας» τῆς *Π. Μικροδάλας*. Ἔχει παρατηρητικότητα ἀλλὰ χαλάει στὸ τέλος μὲ τὴν ἀπαισιοδοξία του.—«Τὸ βιολί του» τοῦ *Ζ.Α.Β.* Πολὺ κοινό.—«Τῆς ψυχῆς καθρέφτης» τοῦ *Ναυτάκι*. Ἀκατάληπτο. Ἐξεζητημένο.—«Τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς» τῆς *Ῥήγισσας Ἀνερούσας*. Μακρότατες φράσεις. Ἀκατάληπτο γιὰ παιδιά.—«Βραδυνὴ εἰκόνα» τοῦ *Βέρθερου*. Καλούτσικο, ἀλλὰ παράκαιρο.—«Οἱ λαγοὶ καὶ τὸ κάρρο» τοῦ *Τσάρου*. Ἤθελε λίγο δούλεμα, ἰδίως κατὰ τὴ μέση.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κοσμοκράτορα* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Λουδοβίκον* (θὰ κάμω πάλι σήματα ποὺ ἐτελείωσαν· ἀλλὰ δὲν εἶναι περίστασι τώρα·) *Ἀναστασίαν Παπαδοπούλου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα· εἴθε, εἴθε!) *Λουκίαν Γιαννακοπούλου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα ἀπόδειξη τὴν 21 Ἰανουαρίου) *Δανάην Ζαΐζη* (εὐχαριστῶ· εὖγε, μικρή μου, ποὺ ἐργάζεσαι καὶ γιὰ τἀδέλφια μας ποὺ πολεμᾶνε·) *Λάμπρον Κατσώνην* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ·) *Γεώργιον Κ. Χαρτοφυλακίδην* (δὲν ἔκαμες καλὰ τὰ 4 προηγούμενα χρόνια, κάνεις ὅμως πολὺ καλὰ τώρα· σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο, Ὁδηγὸ καὶ τὸ φυλλάδιο ποὺ ἐζήτησες·) *Ἄγρυπνον Τσολιᾶν* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἔστειλα ὅσα ἐζήτησες.) *Βασιλέα τοῦ Δάσους* (τὰ φυλλάδια τὰ στέλνω ὅπως πάντα, ἀλλὰ ἄργοῦν, φαίνεται, νὰ φθάσουν στό... βασίλειό σου· τί νὰ γίνῃ; πόλεμος τώρα·) *Σκυριανόπουλο* (ἔλαβα καὶ τὸ ἐπίκαιρο ἀντί γιὰ γράμμα· δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ μπορέσω νὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Συννεφιασμένον Ὀρίζοντα* (δὲν πειράζει, εἶσαι δικαιολογημένος· κι' ἐγὼ ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ πάρῃς ἀνώτερο βραβεῖο·) *Βοναπάρτην* (ξανάστειλα τὸ πρῶτο· γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμοῦμαι· ἂν δὲν τὸ εἶδες ἀκόμα πουθενά, πρέπει νὰ περιμένῃς·) *Πράσινον Γάντον* (τὸ ἐνέκρινα· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, κι' ἀφοῦ ξέρεις τώρα καὶ λατινικά: non bis in idem!) *Μελαχροινὸ Ναυτάκι* (θὰ εἶδες ποιὸ ἐδιάλεξα·) *Ἡρωϊκὸν Στρατόν* (τὶς ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις· ἔ, θἀνοίξῃ πάλι καὶ τὸ Μαράσλειο...) *Μαγδαληνὴν Μόχοβικ* (λύσεις σὲ ἁπλὸ χαρτὶ ἀπαράδεκτες· μόνο σὲ λυσόχαρτο·) *Δωδωναῖον* (σ' εὐχαριστοῦν ὅλοι, κι' ἡ Πίσσα·) *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* (δεκτή)· *Αἴγλην* (πιστεύω).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Φεβρ.* θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 293ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

124. Λεξίγριφος.

Πρόθεση σὲ μέρος τοῦ ἄνθους
Πάει καὶ στέκεται κοντά,
Καὶ φιλόλογος γεννιέται,
Νομικὸς καὶ τὰ λοιπά.

Κρεκεάτης

125. Στοιχειόγριφος

Τὸ προϊὸν τῆς θάλασσας
Μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ
Κι' ὁ λύτης, ἂν προσθέσῃ,
Ἀκόμα ἕν ἄλφα δεύτερο,
Στῆς θάλασσας τὴ μέση.

Τζόκεῦ

126. Ἀστὴρ

* * * Ὀριζοντίως, βασιλεὺς τῆς Περγάμου· καθέτως, φυτὸν κοινόν· διαγωνίως, πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ στενὸς δρόμος.
* * *

Μακεδὼν

127. Κρυπτογραφικόν.

12314567	=	Ἀρχ. ποιητής.
2354	=	Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ζακύνθου.
3654	=	Δένδρον.
431567	=	Ἐπίθετον ἀριθμοῦ.
57767	=	Ἱστορικὸς ποταμός.
623567	=	Ἐπίθετον ἀνέμου.
72367	=	Νῆσος.

Τσιριγώτικο Διαβολάκι

128. Διπλὸ Κεφάλι

αὔρα, σός, φδή, πιστός.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τῶν ὁποίων τἀρχικὰ νἀποτελοῦν ὅρος.

Καρυᾶτις

129. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀειθαλὲς δένδρον, τὰ δεύτερα γράμματα Ἀθηναῖον στρατηγόν, τὰ δὲ τρίτα ἡφαίστειον τῆς Εὐρώπης:

1. Δυστυχὴς ἀρχαία βασίλισσα· 2. Φοβερὰ ἀσθένεια· 3. Ἀρχ. τραγικὴ βασιλόπαις· 4. Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· 5. Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής.

Ποδηλάτρια

130. Γρῖφος.

καίει
καίει καίει
θν' πέπα πέπα πέπα
καίει καίει
καίει

Μόνα Λίζα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50.

608. Ἡσίοδος (ἴση, ὁδός).—609. Κράτος-ἄρκτος.—610. Ὁ Κροῖσος, ἡ Κρῆσσα. τὸ κρεῖσσον.—611. Κίνα.—612. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (ρανίς, ἱστός, σῖτος, Τάρας, ὄρνις, φάρος, νιφάς, Ἡραῖον).—613. ΝΕΥΤΩΝ (Νοῦς, Ἕσπερος, Ὑπόδουλος, Ταπεινός, Ὠραῖος, Νότος).—614. Ρεοντόρευκα τὸ ρεοντορευμένον ῥῶ.—615. *Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα* (ἐν ἢ δα, ὦ, τί, οὐδ' ἐν ἢ δα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 8, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ' — 348]

«Σ' ὅλα πάνω ἀπ' ὅλους». Γιὰ νὰ κρατήσουμε τὸ σύνθημα διαγράφομεν Ἀθηναῖον. ***Νίκη-Ἑλλὰς***

[ΜΑ' — 349]

«ΤΣΑΡΟΥΧΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ». Διαπλασόκοσμε, ἀπαντῶντας στὸ Σκυριανόπουλο προειδοποιοῦμεν ὅτι: ὁποσσδήποτε θελήσῃ νὰ μᾶς θίξῃ θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ ***τσαρούχια*** μας. Ὅποιος τὰ ἀψηφᾷ θὰ τὰ δοκιμάσῃ ὅπως τὰ δοκίμασε καὶ ὁ Μουσολίνι.

[ΜΑ' — 350]

Σπίθα, Ζουζούνι, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; Προσκοπίνα, μὴν κλαῖς, δὲν τρῶνε οἱ σειρῆνες!!!

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ' — 351]

Αγι: Ὀλόψυχα κοντά σου.— Μαρφέα, Ἄλκη Μόρα: Εὐχαριστῶ.— Νηρέα: Μὴ βιάζεσαι...—Κλεόβουλε: Ὦ καταιγίς... ὁ ἀντιπρόσωπός σου κατοικεῖ ἐν Σκύρῳ!!

ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' — 352]

«ΤΣΑΡΟΥΧΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ». Ἐανθὲ Ἱππότα (... ἀσουλούπωτε ...) πῶς συμπεραίνεις ὅτι εἴμεθα παράρτημα τοῦ Περισκοπίου; Ἀλλὰ σὰν ἀσουλούπωτος ποὺ εἶσαι ἀσουλούπωτα πράματα λές.

[ΜΑ' — 353]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΝ». «ΑΝΑΝΙΑΣ», «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», «ΦΑΙΔΩΝ». Ἐμπρὸς γιὰ τὸ καλύτερο Διαπλασιακὸ ***σύνθημα*** (ΜΑ—17). Προθεσμία: 10 Μαρτίου.

[ΜΑ' — 354]

Λουλουδένια: Δὲν δέχομαι τὸν «ἀσπασμόν!!» Σοῦ κακοφαίνεται;

Χρυσολούλουδο

[ΜΑ' — 355]

Λεὲν Ἀριστεύειν, ὦ Λούλης δὲν εἶσαι; Ἐξακολουθεῖς νὰ πηγαίνῃς ἐκδρομές; Μὲ γνωρίζεις; ***Ἔνδοξο Τσαρούχι***

[ΜΑ' — 356]

Βοναπάρτη, εἶσαι λοιπὸν πραγματικὰ ὁ Ναπολέων... ὁ Μικρός;;!!

ΑΣΠΡΟΣ ΓΛΑΡΟΣ

[ΜΑ' — 357]

Ο σύλλογος «ΕΔΩ ΕΙΜΑΣΤΕ» κάνει τὴν ἐμφάνισή του, Πρόεδρος: ***Κερασολούλουδο***. Γραμματεύς: ***Ὀδυσσέας***. Ταμίας: ***Δροσιά***. Μέλη: Ἄσπρος Γλάρος, Μεσολογγιτοπούλα. Σκοποί: Ἐσπάθωμα, διαγωνισμοί.

[ΜΑ' — 358]

Συνέχεια [ΜΑ' 116]: Ἰδεῶδες: «Ὁ δθθεν... συνταγματάρχης!!».— Ὁ Μπελβεντέρε ζητᾶ καὶ 13η ἀδερφή!!! Ποιός θὰ τοῦ τὴ χαρίσῃ:

«***Ἐδῶ Εἴμαστε***»

[ΜΑ' — 359]

Παρακαλῶ πάντας, τοὺς ἀλληλογραφοῦντας μὲ τὸν ***Δοῦκα Ὀμπλιγκαντὼ*** καθὼς καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀλληλογραφήσουν ἢ ν' ἀνταλλάξουν τετραδιάκια νὰ γράφουν πρῶτοι: Νίκον Βασιλάκην, Μαμάη 7 Ἀθήνας.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

Δοῦξ Ὀμπλιγκαντὼ

[ΜΑ' — 360]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ». Ἐξακολουθοῦντες νὰ κατέχωμεν τὴν Διαπλασιακὴν δικτατορίαν ἀπὸ τετραετίας εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δον ἔτος τῆς δράσεως μὲ σκοπὸν νὰ σκορπίσωμε τὸ κέφι στὸν διαπλασόκοσμο, χρησιμοποιοῦντες γιὰ μέσα πρωτοτύπους διαγωνισμούς, ξεσπαθώματα, φιλικὲς συγκεντρώσεις, ἐκδρομὲς κλπ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ***Σίφουνας***,
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ***Λευκὴ Καμέλια***,
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ***Μιχαὴλ Στρογκόφ***,
ΤΑΜΙΑΣ ***Ἐλεύθερος Σκοπευτής***,
ΜΕΛΗ: ***Σαλωνίτισσα, Τριστᾶνος, Φιλαναγνώστης, Γαλανομμάτα, Φαλαγγιτάκι, Χρυσόπτερος Ἀετός, Στραβόξυλο, Σπίθα, Ἑλληνικὸς Θρῦλος, Ἰβανόης.***

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ: ***Θεσσαλονίκης*** Ταγκολίτα, ***Πατρῶν*** Τρελλούτσικος, ***Βόλου*** Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ. ***Μεσολογγίου*** Ἄσπρος Γλάρος, ***Κύπρου*** Βασίλισσα Λουλουδιῶν, ***Χαρτοῦμ*** Κική Σαββίδου, ***Μετώπου*** Ἡρακλῆς.

Δεχόμεθα ἀντιπροσωπείας καὶ μέλη. Διεύθυνσις: Νίκον Βασιλάκην, Μαμάη 7, Ἀθήνας. Πληροφορίαι: Τηλέφωνον 80143.

[ΜΑ' — 361]

Πάντοτε ἐνιαμένοι χαιρετοῦμε ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ μὴ Διαπλασόπουλα.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ-ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
(ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»)

[ΜΑ' — 362]

Στέλνω ἕνα ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ σ' ὅλους - ες, ὡς ἀνοιχτόκαρδη.

Σαλωνίτισσα
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' — 363]

Διαπλασόκοσμε, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Ἀπαντῶ ἀμέσως, περιμένω ἀπ' ὅλους. Διεύθυνσις «***Ἀνοιχτόκαρδων***». ***Στραβόξυλο*** ΣΥΛ. «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΑ' — 364]

Διαπλασόκοσμε, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ)σις: ***Ἀνοιχτόκαρδων*** γιὰ τὴ ***Σπίθα***

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' — 365]

Πειραχτήρι, γιὰ τὰ γενέθλιά σου, εὔχομαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα. ***Ἰβανόης*** ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' — 366]

Οἱ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ» ἀποφασίζουν νὰ προσφέρουν κάθε ὑπηρεσία γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς τῶν ἑξηντάχρονων τῆς Διαπλάσεως.

[ΜΑ' — 367]

Τριστᾶνε, πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας «triste - ανος» νὰ εἶναι καὶ... ἀνοιχτόκαρδος; ***Ἐλεύθερος Σκοπευτὴς***

ΣΥΛΛΟΓΟΥ. ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' — 368]

Ἑλληνικὴ Δόγχη... ἔχεις πιάνο στὸ σπίτι σου; «Ζόρικος» ὁ... κύριος Νίλς!.. Ἀλλὰ καὶ αὐ ὁμιλητικώτατος!!!

Ἐλεύθερος Σκοπευτὴς

[ΜΑ' — 369]

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο ζητῶ ν' ἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μὲ τοὺς Νίλς καὶ Σκυριανόπουλο. Δ)σις: Γιαννούλην Βῆχον, Poste-Restante, Ἀθήνας.

Ἠριδανὸς

[ΜΑ' — 370]

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι μας χαιρετῶ ὅλους καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Στεῖλτε πρῶτοι. Δ)σις Ρ. Σῶκου, Σουρμελῆ 7, Ἀθήνας, διά:

Μαϊμουδίτσα

[ΜΑ' — 371]

Τσαρουχοκίνητοι, ἀγγελίες - φάλαγγα (ὀγδόου) ἐξαιρετικο - συνθεμένες! Διαβολάκι, μήπως εἶσαι... «Σειρήνα»;.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 372]

Η «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» μπαίνει στὸ δεύτερο τρίμηνο κρατῶντας πάντα ψηλὰ τὸ σύνθημα: «Σ' ὅλα πάνω ἀπὸ ὅλους!». Πρόεδρος: Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες. Ἀντιπρόεδρος: Ζάχαρη. Γραμματεύς: Ὀλυμπιονίκης. Ταμίας: Πράσινο Ἄλογο. Σύμβουλοι: Τζόκεῦ, Ἐθνικὸς Παλμός. Μέλη: Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι, Μόνα Λίζα, Σοκολάτα, Μελαχροινὸ Ναυτάκι, Τριανταφυλλένια, Καφές, Γαρδένια, Ἄλκης Δόξης, Διδώ, Ἀνοιξη, Πονοκέφαλος, Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι, Ἐανθὸς Ἵππότης. Ἀντιπρόσωπος Καβάλλας: Μίρκα. (Ζητοῦνται καὶ ἄλλοι). Τροχιὰ συνεχίζεται!

[ΜΑ' — 373]

Παρακαλεῖται τὸ (κατ' εὐφημισμόν!) Πειραχτήρι νὰ προσέξῃ ἰδιαιτέρως τὰ ἀνωτέρω. «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' — 374]

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι, Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι, Μελαχροινὸ Ναυτάκι, Τριανταφυλλένια, βεβαίως δὲν φοβόσαστε ἀποκαλύψεις, διότι σᾶς προστατεύει τὸ ξίφος τοῦ Ἀσουλούπωτου· ἐπίσης πόσο ἡ ὀκά ἡ ἐξυπνάδα; ***Ἐνδικητὴς***

[ΜΑ' — 375]

Πρῶην ***Θηριοδαμαστή, Μ. Ὕπαρξη, Λήρ, Φρέντερικ Μὰρς*** καὶ νῦν ***Ἐανθὲ Ἴκαρε***, σκοπεύεις νὰ τὸ κρατήσῃς αὐτό; ***Ἔνδοξος Ἴκαρος***

[ΜΑ' — 376]

Πρὸς ***τὸν Διαπλασόκοσμο καὶ τὴν*** «Νίκην-Ἑλλάδα» (ἂν ὑπάρχῃ). ***Κλῆσις***: 19 Ἰανουαρίου. ***Σκοπός***: ἑξηντάχρονα. ***Ἐργασία***: καμμία. ***Ἀποτέλεσμα***: ἀποχώρησις. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

[ΜΑ' — 377]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, στεῖλτε πρῶτοι. Κύριον Θεόδ. Μουραμπᾶν, Κελκὶς 6, Ἀθήνας, διά:

Ἐφευρέτην

[ΜΑ' — 378]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες Στεῖλτε πρῶτοι: Κυρίαν Λίζαν Βοΐσχου, Κλειοῦς 8, Ἀθήνας (2) διά

Λυγαριά

[ΜΑ' — 379]

Ερμῆ, Λουλουδένια, θυμάστε τὸ «Τοπάκι», στὰ παῦκα;

ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' — 380]

Υποστηρίξατε τὸ δημοψήφισμα (ΜΑ' — 22). Ἔξῃ ΥΠΕΡΕΚΛΕΚΤΟΤΑΤΑ βραβεῖα. ***Νηρεὺς - Ἄλκης Μύρας***

[ΜΑ' — 381]

Προσελήφθη καὶ νέο μέλος: ἡ ***Φούντα φέσι***.

«ΤΣΑΡΟΥΧΟΚΙΝΗΤΗ ΦΑΛΑΓΞ»

[ΜΑ' — 382]

Βοσκαρούϊ, Μπότσαρη, λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφῶ. Εὐχαριστῶ. Περιμένω Μ. Μυστικά σας. ***Ἐντελβάϊς***

[ΜΑ' — 383]

Διεύθυνσις: Ἰωάννην Μελέντην, Σκῦρον. Σκυριανόπουλο: Εὑρέθη ὁ

Τσάρος;

[ΜΑ' — 384]

Ταυρομάχε, ἂν καὶ σιωπᾶς, ἂν κι' ἀδιαφορῇς, ὅμως ἀπαντᾶς!

Ζάχαρη, ἀντιπρόεδρος «Νίκης-Ἑλλάδος»

Τύποις Σεργιάδου